

Arrest

nr. 248 789 van 8 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 4 november 2019, diende op 7 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 augustus 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 augustus 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 07/11/2019
Overdracht CGVS: 03/03/2020*

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 24 juni 2020 van 13u05 tot 17u15, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, Meester Catherine Smekens loco Hajarpi Chatchatrian, was aanwezig tijdens het volledige onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Hawiye clan en afkomstig te zijn uit de Somalische hoofdstad Mogadishu. U werkte er in het district Shangani als belastingambtenaar voor de Somalische overheid (ministerie van financiën).

Op 27 oktober 2018 werd u gebeld door een lid van de terroristische groepering Al Shabaab (AS), die u met de dood bedreigde indien u niet zou stoppen met uw werk voor de Somalische overheid. U nam de bedreiging niet ernstig en werkte verder. Op 8 november 2018 belde dezelfde man van AS u met dezelfde boodschap. Niettegenstaande u vervolgens uw telefoonnummer veranderde, werd u op 14 november 2018 opnieuw gebeld door voornoemde man van AS, die zich dit maal voorstelde als uw neef en u vroeg om een taak uit te voeren voor AS die erin bestond een aanslag te plegen op uw diensthoofd. U diende een zak (met explosieven) mee te nemen naar uw werkplaats en achter te laten in het bureau van uw diensthoofd. U weigerde deze taak uit te voeren en werd met de dood bedreigd. Op 23 november 2018 werd u beschoten door twee leden van AS toen u onderweg was naar de moskee, samen met uw jongere broer en uw schoonbroer. U kon ontkomen, terwijl uw schoonbroer werd doodgeschoten.

U verliet Somalië op 21 december 2018 vanuit de luchthaven van Mogadishu. U reisde per vliegtuig naar Istanboel in Turkije. U reisde verder naar Griekenland, met de hulp van een smokkelaar en een vals Zweeds paspoort. U kwam naar België en diende er een verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2019.

U legde uw Somalische identiteitskaart en paspoort neer ter staving van uw identiteit.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u uw land van herkomst Somalië hebben verlaten omwille van persoonlijke problemen met de radicaal Islamitische groepering Al Shabaab in Mogadishu. Uw verklaringen in dit verband zijn immers incoherent en onaannemelijk.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde betreffende uw vermeende vervolger. Zo liet u op de DVZ naar aanleiding van vragen omtrent uw vervolgingsrelaas noteren te vrezen voor vervolging door een lid van (de terroristische groepering) Al Shabaab (AS) die u drie maal telefoneerde en bedreigde, zonder ook maar iets te preciseren over zijn identiteit (zie Vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ op 28.02.2020). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u echter voor het eerst dat voornoemd lid van AS - de persoon die u bedreigde en wiens vervolging u vreest - een u gekende neef is (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 8-9). Aanvankelijk verklaarde u op het CGVS dat het om een vriend en neef van u ging (NPO CGVS, p. 8). Vervolgens stelde u dat u pas tijdens het derde telefoongesprek te weten kwam dat het uw neef Y.S.N. betrof, omdat hij zich aan u voorstelde en u eerder zijn stem niet had herkend (NPO CGVS, p. 9). Gevraagd hoe het mogelijk is dat u uw bevriende neef niet zelf herkende aan de telefoon, verklaarde u dat jullie weliswaar goede vrienden waren geweest toen jullie kind waren maar dat u hem al lang niet meer gezien had (NPO CGVS, p. 9).

Dit argument kan niet overtuigen, te meer u zelf nog verklaarde dat uw gehele familie wist dat die bewuste neef een lid van AS is (NPO CGVS, p. 9). Tot slot stelde u dat het om een verre en geen directe neef ging (NPO CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u op de DVZ niet spontaan preciseerde dat uw vervolger van AS een neef van u is, stelde u dat uw onderhoud op de DVZ kort was en dat u telkens moest stoppen met praten (NPO CGVS, p. 14). Erop gewezen dat de bijkomende nagelaten vermelding “neef” slechts één woord betreft, verklaarde u dit niet te hebben vermeld omdat ze (de DVZ) het u niet vroegen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 14). Uw voorgaande uitleg en wisselende verklaringen overtuigen niet.

Bovendien legde u ongeloofwaardige verklaringen af betreffende de opdracht die uw neef van AS u gaf naar aanleiding van zijn derde telefoongesprek. In de vragenlijst van het CGVS ingevuld op de DVZ liet u enkel noteren dat een lid van AS u (twee maal per telefoon bedreigde indien u niet zou stoppen met uw werk voor de overheid en u) tijdens een derde telefoongesprek vroeg om samen te werken. Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dat het lid van AS, die u voor de derde maal belde, u vroeg om voor AS een taak uit te voeren die erin bestond een tas met explosieven mee te nemen naar uw werkplaats en uw diensthoofd op te blazen (NPO CGVS, p. 8-9, 11). U gaf vooreerst geen plausibele uitleg die kan aannemelijk maken dat u tijdens een derde contact met AS gevraagd werd met hen samen te werken terwijl u twee maal eerder door hen met de dood werd bedreigd indien u niet zou stoppen met uw werk voor de overheid. Gevraagd naar de details van de door uw neef van AS gevraagde opdracht, verklaarde u aanvankelijk “Ik moest gewoon een zak meenemen naar mijn werk. Hij zei ik ben uw broer en ga u een kleine opdracht geven, geen grote. Zo kon ik AS tonen dat ik aan hun kant stond en grote zaak deed voor de Islam. Anders zou ik tonen dat ik tegen de Islam was. Ik zei hem dat ik dat niet kon doen, iemand doden.” (NPO CGVS, p. 11). Gevraagd hoe te rijmen valt dat uw neef u vroeg om uw baas op te blazen en hij dit “een kleine opdracht” noemde, herhaalde u dat u gewoon een tas moest meenemen naar uw werk / bureau en dat u niets anders moest doen dat uzelf in gevaar zou brengen (NPO CGVS, p. 12). Uit uw latere verklaringen blijkt echter dat u explosieven diende binnen te smokkelen op uw werkplaats – meer bepaald in het kantoor van uw diensthoofd in een overheidsgebouw van het ministerie van financiën in de Somalische hoofdstad Mogadishu – en dat u besefte zelf slachtoffer te zullen worden van de explosie die uw diensthoofd diende om te brengen (NPO CGVS, p. 12). Gevraagd hoe het mogelijk is dat uw neef van AS u als gewone ambtenaar een dergelijke opdracht gaf en dat AS meende dat u in staat was om een tas met explosieven mee te smokkelen in uw werkplaats tot in het bureau van uw baas, antwoordde u dat het mogelijk is maar u het niet deed (NPO CGVS, p. 13). Gevraagd of u als ambtenaar (van het ministerie van financiën in hoofdstad Mogadishu) bij het betreden van uw werkplaats dan niet gecontroleerd / gefouilleerd werd, antwoordde u: “Nee, geen controle. Er was geen camera in het gebouw.” (NPO CGVS, p. 13). Gevraagd of er echt geen controle was in uw werkplaats zijnde een gebouw van de overheid / het ministerie (terwijl uit COI blijkt dat uitgerekend de Somalische overheid het doelwit is van aanslagen door AS), antwoordde u andermaal negatief: “Nee, geen camera dus geen controle.” (NPO CGVS, p. 13). Gevraagd of u als ambtenaar uw werkplaats / overheidsgebouw in het door aanslagen geteisterde Mogadishu zomaar binnen kon zonder dat u werd gecontroleerd, zonder dat werd nagekeken wat in uw tas zat en dus welke zaken u binnenbracht, aarzelde u en verklaarde u plots dat er toch wel controle was maar dat u desgevallend gewoon kon zeggen dat u een laptop (in plaats van explosieven) in uw tas had (NPO CGVS, p. 13). Toen het CGVS u erop wees dat het weinig geloofwaardig voorkomt dat AS en uzelf meenden dat u zomaar uw werkplaats / overheidsgebouw binnen kon met een tas met explosieven tot in het bureau van uw baas, dat er geen controle zou zijn of geen noemenswaardige controle, terwijl uit COI blijkt dat de Somalische overheid in Mogadishu een uitgesproken doelwit is bij aanslagen van AS, te meer u zelf verklaarde dat AS overheidswerknemers gebruikt om dergelijke opdrachten uit te voeren, antwoordde u dat u zich had wijsgemaakt dat er geen controle zou zijn maar gaf u toe dat u desgevallend misschien toch zou worden gecontroleerd en voegde u hieraan toe: “Maar AS gelooft dat het kan, zonder controle binnendringen met een tas... U hebt gelijk dat er vele aanslagen en dus ook controles zijn... Maar er blijven aanslagen gebeuren, dus dat betekent toch dat het kan.” (NPO CGVS, p. 14). Op basis van uw voorgaande wisselende verklaringen kan besloten worden dat uw vervolgingsrelaas niet doorleefd en ongeloofwaardig is.

U legde ook bedenkelijke verklaringen af over de poging van AS om u dood te schieten na de telefonische contacten die u had met uw neef van AS. U verklaarde dat twee gewapende mannen u achtervolgden in een menigte onderweg naar de moskee, dat u hen ineens achter u hoorde stappen en zeggen “dat is hem”, dat er twee schoten vielen - een schot dat uw schoonbroer raakte in het achterhoofd en een ander dat een boom raakte – maar dat u zelf niet geraakt werd omdat u meteen wegliep toen u hen achter u hoorde zeggen “dat is hem” en hun wapens trokken; dat u hun identiteit niet kent maar meent dat het om leden van AS gaat (NPO CGVS, p. 15). Dat geen van beiden van er van zo dichtbij zou in geslaagd zijn u te treffen en dat zij u dan ook nog eens zouden hebben gewaarschuwd door luidop te roepen “dat is hem” komt weinig aannemelijk over.

Het komt daarenboven onwaarschijnlijk over dat een moordcommando van AS voor iemand die dermate weinig relevant is voor hun operationele doelstellingen, het risico zou nemen om een aanslag te plegen in het midden van een menigte op weg naar de moskee. Zij zouden immers volgens uw verklaringen hebben geweten waar u woonde en werkte en zouden u aldus perfect kunnen opwachten hebben om u op een rustig moment om te brengen, in de plaats van u op een amateuristische wijze in het midden van een menigte te laten ontsnappen en het risico te lopen om door de menigte gelyncht te worden (NPO CGVS, p. 10). Het komt tot slot ook weinig aannemelijk over dat AS de beleefdheid zou hebben gehad daarna naar de vader van uw schoonbroer te telefoneren om excuses aan te bieden en te zeggen dat u het doelwit van de aanslag (NPO CGVS, p. 8).

Op basis van het voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan uw relaas en kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20200421.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe. Eind december 2019 maakt al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat.

De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U bent geboren en getogen in Mogadishu. U blijkt een volwassen jongeman te zijn, in goede gezondheid. U toonde zelfstandigheid door naar België te reizen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde stukken hebben enkel betrekking op uw identiteit, die in het kader van deze beslissing momenteel niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:*

*“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Eerstens haalt verwerende partij vermeende tegenstellingen aan tussen de verklaringen van verzoekende partij op de DVZ en het CGVS - quod certe non:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat zij op de DVZ amper de kans en tijd kreeg om haar relaas te doen. Zij werd telkens onderbroken en aangemaand om kort en bondig te zijn met de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zetten. Het gaat dan ook niet op om haar thans te verwijten bepaalde zaken niet te hebben vermeld tijdens het DVZ gehoor. Verzoekende partij kreeg evenmin de kans om eventuele misverstanden uit de weg te ruimen. Het grootste deel van de motivering van verwerende partij is gebaseerd op deze vermeende tegenstellingen... Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen zoals gedaan bij het CGVS en meent dat haar geen vermeende tegenstellingen kunnen worden verweten aangaande haar gehoor op het CGVS.

II.1.2. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij werd aldus gecontacteerd door haar neef en tevens lid van Al Shabab en bedreigd met de dood als zij haar werkzaamheden niet zou stopzetten. Zij bleef echter verder werken. Immers, in Somalië zijn telefonische bedreigingen dagelijkse kost. Als iedereen onmiddellijk zou stoppen met zijn werkzaamheden omwille van deze bedreigingen, zou niemand nog aan het werk zijn. Op dat ogenblik bedacht Al Shabab een andere taak voor verzoekende partij. Zij moest namelijk een zak met explosieven binnensmokkelen in de ministerie van financiën. Gezien zij er al enige tijd werkte, zou zij als werknemer niet gecontroleerd worden en kon zij onopgemerkt de explosieven binnen smokkelen. Verzoekende partij begrijpt niet wat hier zo ongeloofwaardig aan is. Verzoekende partij heeft namelijk verklaard dat er geen controle werd uitgevoerd op mensen die er reeds werkten, waardoor zij het ideaal slachtoffer was voor Al Shabab om deze opdracht uit te voeren.

II.1.3 Tenslotte stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij verwijt verzoekende partij aldus de moordaanslag te hebben overleefd...? Het is niet omdat zij de gebeurtenissen onwaarschijnlijk acht dat zij daaruit zondermeer kan/mag besluiten dat het niet zo gebeurd zou zijn. Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan.

II.1.4. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu heeft de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 VV

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen - quod certe non.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus "Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativeren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is:

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk:

[citaat uit COI Focus]

Zeker Mogadishu is een gewild doelwit van AS gezien de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties:

[citaat uit COI Focus]

Verwerende partij benadrukt stevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij “soms” burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan “soms” de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadshuis-mogadishu-a9534eed/>)

“Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU)-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

“De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Dergelijke betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS.” (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden.” (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval. In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf daders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier

burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken...Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

In het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

"Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted "taxes" through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN."

II.2.2. Verwerende partij probeert de situatie verder te relativeren door erop te wijzen dat in vergelijking met de vorige verslagperiode het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld gedaald is:

[citaat uit COI Focus]

Dergelijke vergelijking maken tussen twee relatief korte verslagperiodes zegt echter niets over een blijvende verbetering of het stabiliseren van de situatie. Zoals hierboven reeds aangegeven blijft deze volatiel:

[citaat uit COI Focus]

Bovendien blijven de absolute cijfers hallucinant: 233 incidenten waarbij 282 slachtoffers vielen, is niet niets...

Ook uit de Somalia-factsheet van de European civil protection and humanitarian aid operations van de Europese Commissie blijkt dat de situatie er anno 2020 niet op is verbeterd. Meer nog, in 2020 vond in verschillende delen van het land een toename van botsingen tussen clans en gewelddadige conflicten plaats:

"For almost 3 decades, conflict has been the main driver of Somalia's humanitarian crisis. Insurgent armed groups remain the biooest source of insecurity, carrying out indiscriminate attacks on Somalis, kidnappings and forcefully recruiting children. Pervasive insecurity in Somalia impedes access for humanitarian organisations and restricts the ability of Somalis to support themselves economically. As of 2020, several parts of the country have reported an upsurge in crosscommunitv clashes and violent conflict."

II.2.3 In haar motivering focust verwerende partij zich hoofdzakelijk op de acties van AS om de veiligheidssituatie te beoordelen. Ook andere groepen gebruiken echter geweld tegen burgers. Zo sterft nota bene een kwart van het aantal burgerslachtoffers door toedoen van het Somalische leger:

[citaat uit COI Focus]

Het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

"Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletwevn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. "

Ook het interclangeweld in Mogadishu baart zorgen:

[citaat uit COI Focus]

II.2.4. Tegen dit geweld bieden de Somalische veiligheidsdiensten weinig tot geen bescherming. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfilteerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven. Clanaffiliatie biedt volgens professor Hills de beste bescherming. Men moet dan wel tot een meerderheidsclan behoren en dan nog kan die geen bescherming bieden tegen alle geweld. Behoort men tot een minderheidsclan, zoals verzoekende partij, dan staat men er volkomen alleen voor en is men potentieel kwetsbaarder voor criminaliteit zoals diefstal en verkrachting.

[citaten uit COI Focus]

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

"Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da'esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia."

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations' zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse."

[...]

"Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AM I SOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff";

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

"Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een bembomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;*
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;*
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;*
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;*
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;*

- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu."

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

"In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstituten. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering."

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: "Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3." In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu "serious and fragile" blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relateert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relateert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 Verwerende partij merkt tot slot op dat, ondanks de veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Ook hier probeert verwerende partij de kritieke toestand te relativeren door te wijzen op enkele geringe verbeteringen. Men mag echter niet uit het oog verliezen dat Mogadishu samen met Merca en Kismayo uitgeroepen werd tot meest kwetsbare stad ter wereld. Bovendien vallen enkele bemerkingen te maken bij de verbeteringen waar verwerende partij op wees.

Wat de zogenaamde heropleving van de economische activiteit betreft:

"De Wereldbank stelde in een rapport van augustus 2019 dat de economie door de droogte in 2016-2017 een terugval kende, maar zich in 2018 heeft hersteld. De groei van het bruto binnenlands product is gestegen in 2019. De jaarlijkse groeimarge lag wel hoger in 2015-2016. Deze vertraging ligt volgens het onderzoek aan de kwetsbare situatie van het land door de armoede, de droogte en de daaraan gekoppelde voedselonzeekerheid, de conflictsituatie, de piraterij en de jeugdwerkloosheid, die ongeveer 67 procent bedraagt." (COI rapport)

"Ondanks de groei en de verbetering van de fiscale situatie blijven de inkomens per capita van de bevolking laag. Er zijn ook meer middelen nodig om de economische veerkracht te vergroten en de armoede terug te dringen, stelt het Internationaal Monetair Fonds. De Wereldbank stelt in haar rapport van september 2019 dat de fiscale situatie van het land aanzienlijk verbeterd is, maar dat de middelen voor infrastructuur en dienstverlening beperkt zijn. Volgens de ngo Transparency International is Somalië een van de corruptste landen ter wereld."

Dat de economie groeit, is logisch gezien ze zich nu louter aan het herstellen is na een terugval door de droogte. In vergelijking met 2015-2016 ligt de groeimarge echter lager. Bovendien is er sprake van een enorm hoge graad van werkloosheid.

De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. Ook het onderwijs doet het niet goed. Volgens een onderzoek van Mercy Corps en de ngo Global Coalition to Protect Education from Attack heeft Somalië een van de laagste inschrijvingspercentages ter wereld in de basisschool en het middelbaar onderwijs (respectievelijk 30 procent en 26 procent). De infrastructuur is er, maar veel van de scholen zijn in privéhanden en bijgevolg vaak onbetaalbaar. Scholen van de regering of ngo's zijn gratis, maar zij rekenen service fees aan. Zo stelt een onderzoek van de Finse COI-onderzoeksdienst dat de facto alle scholen betalend zijn. Somali Public Agenda stelt dat ondanks de inspanningen van de overheid om kinderen in te schrijven in publieke scholen, de kinderen van minder gegoede gezinnen uit de boot vallen. Het kan dan wel zijn dat in juni 2019 voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten afstudeerden aan de Somali National University, het merendeel van de kinderen blijft ongeschoold.

Wat de sociale basisdiensten betreft, merkt verzoekende partij op dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Het spreekt voor zich dat deze sociale basisdiensten beter zijn in de hoofdstad dan in andere (rurale) gebieden van het land. Deze basisdiensten zijn echter in handen van de privésector, die een hoge prijs aanrekent. Hierdoor vallen velen uit de boot. Ongeveer 31 procent van de bevolking heeft toegang tot drinkwater en 23 procent tot verbeterde sanitaire faciliteiten (rapport van IEDD van september 2019). Zo'n 33 procent heeft toegang tot elektriciteit (Wereldbank, 2018). Elektriciteit is er enorm duur, bij de duurste ter wereld.

Het UNHCR wijst op de ernstige humanitaire ramp in Somalië. Er is sprake van een grootschalige ontheemding aangewakkerd door gewapende conflicten en voedselonzeekerheid. Naast het geweld heeft men er immers te maken met extreme droogte en overstromingen:

“Somalië blijft één van de vijf landen waaruit meer dan twee derde (67%) van de vluchtelingen in de wereld afkomstig is. Somalië bevindt zich in het hart van een van de ergste humanitaire rampen ter wereld. Bijna dertig jaar van conflicten en extreme droogteperiodes hebben ertoe geleid dat meer dan 25% van de 7,5 miljoen inwoners intern werd ontheemd. Nu de regio geconfronteerd wordt met de ergste droogte in 60 jaar, groeit het aantal intern ontheemden en vluchtelingen van Somalische origine snel. Daarnaast bedreigt de exponentiële verspreiding van COVID-19 de veiligheid en het welzijn van de 2,6 miljoen binnenlandse ontheemden in Somalië.

Er is dringend behoefte aan medische hulp, schoon water, onderdak en basisvoorzieningen in de opvangsites.

Ook de uitbraak van het coronavirus komt deze humanitaire ramp niet ten goede...

“COVID-19

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van ‘social distancing’ is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden. Ondanks het feit dat Somalië 928 bevestigde gevallen van COVID-19 onder de bevolking heeft, is er tot nu toe slechts één bevestigd geval bij de intern ontheemden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af.”

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizen-te-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden.

Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 Vw evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het minimaliseren en betwisten van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt verzoeker er niet in om de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud te minimaliseren door zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud te bevestigen en te poneren dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken voortdurend werd onderbroken en aangemaand om kort en bondig te zijn, alsook dat werd meegedeeld dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud over voldoende tijd zou beschikken om alles uiteen te zetten. De Raad merkt op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Daarenboven betreffen de vastgestelde incoherenties kernelementen van verzoekers relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze elementen gedetailleerd en correct weergeeft. Dat verzoeker tijdens het interview bij aanvang van de procedure zou zijn onderbroken en dat hij de kans niet heeft gekregen om eventuele misverstanden uit te klaren, betreft verder een blote bewering. Verzoeker stelde tijdens het persoonlijk onderhoud, geconfronteerd met de vaststelling dat hij bij aanvang van de procedure niet had vermeld dat de beller van Al-Shabaab zijn neef betrof, dan wel dat hij "*telkens [moest] stoppen met praten*" (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 14), doch de Raad merkt op dat verzoeker dit feit niet vermeldde bij aanvang van de het persoonlijk onderhoud en integendeel verklaarde dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken "*Goed*" was verlopen (*Ibid.*, p. 2). Indien zich daadwerkelijk problemen hadden voorgedaan tijdens het interview bij aanvang van de procedure kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit zou melden bij aanvang van het persoonlijk onderhoud toen hem gevraagd werd hoe dit interview was verlopen. Daarenboven dient te worden benadrukt dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en dat hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hem hiertoe niet de mogelijkheid zou zijn geboden. Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat, hoewel het interview bij aanvang van de procedure kort was, hij er wel alle belangrijke elementen had kunnen vermelden (*Ibid.*). Het verweer in het verzoekschrift biedt, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook geen afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde omissies en incoherenties in verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure. Gezien deze betrekking hebben op kernelementen van verzoekers relaas, ondergraaft dit dan ook de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verzoeker voert verder in zijn verzoekschrift aan dat hij verklaard heeft dat hij als werknemer van het ministerie niet was onderworpen aan een controle en dat hij er dus ongemerkt een zak met explosieven zou kunnen binnensmokkelen. De Raad treedt de bestreden beslissing evenwel bij dat deze verklaring niet geloofwaardig is in de Somalische context zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie en zoals beschreven door verzoeker.

Aldus oordeelde de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat zowel Al-Shabaab als verzoeker zouden denken dat verzoeker zonder noemenswaardige controle een tas met explosieven zou kunnen binnensmokkelen in het Ministerie van Financiën, terwijl uit de beschikbare landeninformatie, door de commissaris-generaal ter kennis gebracht in de bestreden beslissing, blijkt dat de Somalische overheid in Mogadishu een doelwit vormt van aanslagen door Al-Shabaab en verzoeker verklaarde dat Al-Shabaab overheidswerknemers gebruikt om zulke opdrachten uit te voeren (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker gaat er met zijn verweer in het verzoekschrift bovendien voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud wisselende verklaringen aflegde op dit punt, gezien hij, na confrontatie met de vaststelling dat zijn verklaringen over het gebrek aan controle bij zijn binnenkomst op het ministerie ongeloofwaardig zijn, verklaarde als volgt: *“Ok, ik maakte me dat wijs, misschien zou ik toch worden gecontroleerd. Maar AS gelooft dat het kan, zonder controle binnendringen met een tas... U hebt gelijk dat er vele aanslagen en dus ook controles zijn... Maar er blijven aanslagen gebeuren, dus dat betekent toch dat het kan.”* (*Ibid.*, p. 14). Aldus kan enkel vastgesteld worden dat verzoeker wisselende en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de opdracht die hij kreeg van Al-Shabaab en het feit of hij gecontroleerd zou worden bij zijn binnenkomst in het Ministerie waar hij werkte. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de aangehaalde vervolgingsfeiten.

De bestreden beslissing oordeelde daarenboven nog op pertinente en correcte wijze dat verzoekers verklaringen over de beschieting door Al-Shabaab op 23 november 2018 ongeloofwaardig zijn. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het niet is omdat de gebeurtenissen onwaarschijnlijk lijken dat de commissaris-generaal daaruit zonder meer mag besluiten dat deze niet zo zouden zijn gebeurd, wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen een bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat zij mogelijk en geloofwaardig zijn. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker is om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, doch verzoeker doet hiertoe geen enkele poging in zijn verzoekschrift. Aldus doet de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de beschieting door Al-Shabaab ongeloofwaardig zijn, hetgeen een kernelement betreft van verzoekers relaas, weldegelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u uw land van herkomst Somalië hebben verlaten omwille van persoonlijke problemen met de radicaal Islamitische groepering Al Shabaab in Mogadishu. Uw verklaringen in dit verband zijn immers incoherent en onaannemelijk.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u incoherente en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde betreffende uw vermeende vervolger. Zo liet u op de DVZ naar aanleiding van vragen omtrent uw vervolgingsrelaas noteren te vrezen voor vervolging door een lid van (de terroristische groepering) Al Shabaab (AS) die u drie maal telefoneerde en bedreigde, zonder ook maar iets te preciseren over zijn identiteit (zie Vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ op 28.02.2020). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u echter voor het eerst dat voornoemd lid van AS - de persoon die u bedreigde en wiens vervolging u vreest - een u gekende neef is (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 8-9). Aanvankelijk verklaarde u op het CGVS dat het om een vriend en neef van u ging (NPO CGVS, p. 8). Vervolgens stelde u dat u pas tijdens het derde telefoongesprek te weten kwam dat het uw neef Y.S.N. betrof, omdat hij zich aan u voorstelde en u eerder zijn stem niet had herkend (NPO CGVS, p. 9). Gevraagd hoe het mogelijk is dat u uw bevriende neef niet zelf herkende aan de telefoon, verklaarde u dat jullie weliswaar goede vrienden waren geweest toen jullie kind waren maar dat u hem al lang niet meer gezien had (NPO CGVS, p. 9). Dit argument kan niet overtuigen, te meer u zelf nog verklaarde dat uw gehele familie wist dat die bewuste neef een lid van AS is (NPO CGVS, p. 9). Tot slot stelde u dat het om een verre en geen directe neef ging (NPO CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u op de DVZ niet spontaan preciseerde dat uw vervolger van AS een neef van u is, stelde u dat uw onderhoud op de DVZ kort was en dat u telkens moest stoppen met praten (NPO CGVS, p. 14). Erop gewezen dat de bijkomende nagelaten vermelding “neef” slechts één woord betreft, verklaarde u dit niet te hebben vermeld omdat ze (de DVZ) het u niet vroegen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 14). Uw voorgaande uitleg en wisselende verklaringen overtuigen niet.

Bovendien legde u ongeloofwaardige verklaringen af betreffende de opdracht die uw neef van AS u gaf naar aanleiding van zijn derde telefoongesprek. In de vragenlijst van het CGVS ingevuld op de DVZ liet u enkel noteren dat een lid van AS u (twee maal per telefoon bedreigde indien u niet zou stoppen met uw werk voor de overheid en u) tijdens een derde telefoongesprek vroeg om samen te werken. Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u dat het lid van AS, die u voor de derde maal belde, u vroeg om voor AS een taak uit te voeren die erin bestond een tas met explosieven mee te nemen naar uw werkplaats en uw diensthoofd op te blazen (NPO CGVS, p. 8-9, 11). U gaf vooreerst geen plausibele uitleg die kan aannemelijk maken dat u tijdens een derde contact met AS gevraagd werd met hen samen te werken terwijl u twee maal eerder door hen met de dood werd bedreigd indien u niet zou stoppen met uw werk voor de overheid. Gevraagd naar de details van de door uw neef van AS gevraagde opdracht, verklaarde u aanvankelijk "Ik moest gewoon een zak meenemen naar mijn werk. Hij zei ik ben uw broer en ga u een kleine opdracht geven, geen grote. Zo kon ik AS tonen dat ik aan hun kant stond en grote zaak deed voor de Islam. Anders zou ik tonen dat ik tegen de Islam was. Ik zei hem dat ik dat niet kon doen, iemand doden." (NPO CGVS, p. 11). Gevraagd hoe te rijmen valt dat uw neef u vroeg om uw baas op te blazen en hij dit "een kleine opdracht" noemde, herhaalde u dat u gewoon een tas moest meenemen naar uw werk / bureau en dat u niets anders moest doen dat uzelf in gevaar zou brengen (NPO CGVS, p. 12). Uit uw latere verklaringen blijkt echter dat u explosieven diende binnen te smokkelen op uw werkplaats – meer bepaald in het kantoor van uw diensthoofd in een overheidsgebouw van het ministerie van financiën in de Somalische hoofdstad Mogadishu – en dat u besefte zelf slachtoffer te zullen worden van de explosie die uw diensthoofd diende om te brengen (NPO CGVS, p. 12). Gevraagd hoe het mogelijk is dat uw neef van AS u als gewone ambtenaar een dergelijke opdracht gaf en dat AS meende dat u in staat was om een tas met explosieven mee te smokkelen in uw werkplaats tot in het bureau van uw baas, antwoordde u dat het mogelijk is maar u het niet deed (NPO CGVS, p. 13). Gevraagd of u als ambtenaar (van het ministerie van financiën in hoofdstad Mogadishu) bij het betreden van uw werkplaats dan niet gecontroleerd / gefouilleerd werd, antwoordde u: "Nee, geen controle. Er was geen camera in het gebouw." (NPO CGVS, p. 13). Gevraagd of er echt geen controle was in uw werkplaats zijnde een gebouw van de overheid / het ministerie (terwijl uit COI blijkt dat uitgerekend de Somalische overheid het doelwit is van aanslagen door AS), antwoordde u andermaal negatief: "Nee, geen camera dus geen controle." (NPO CGVS, p. 13). Gevraagd of u als ambtenaar uw werkplaats / overheidsgebouw in het door aanslagen geteisterde Mogadishu zomaar binnen kon zonder dat u werd gecontroleerd, zonder dat werd nagekeken wat in uw tas zat en dus welke zaken u binnenbracht, aarzelde u en verklaarde u plots dat er toch wel controle was maar dat u desgevallend gewoon kon zeggen dat u een laptop (in plaats van explosieven) in uw tas had (NPO CGVS, p. 13). Toen het CGVS u erop wees dat het weinig geloofwaardig voorkomt dat AS en uzelf meenden dat u zomaar uw werkplaats / overheidsgebouw binnen kon met een tas met explosieven tot in het bureau van uw baas, dat er geen controle zou zijn of geen noemenswaardige controle, terwijl uit COI blijkt dat de Somalische overheid in Mogadishu een uitgesproken doelwit is bij aanslagen van AS, te meer u zelf verklaarde dat AS overheidswerknemers gebruikt om dergelijke opdrachten uit te voeren, antwoordde u dat u zich had wijsgemaakt dat er geen controle zou zijn maar gaf u toe dat u desgevallend misschien toch zou worden gecontroleerd en voegde u hieraan toe: "Maar AS gelooft dat het kan, zonder controle binnendringen met een tas... U hebt gelijk dat er vele aanslagen en dus ook controles zijn... Maar er blijven aanslagen gebeuren, dus dat betekent toch dat het kan." (NPO CGVS, p. 14). Op basis van uw voorgaande wisselende verklaringen kan besloten worden dat uw vervolgingsrelaas niet doorleefd en ongeloofwaardig is.

U legde ook bedenkelijke verklaringen af over de poging van AS om u dood te schieten na de telefonische contacten die u had met uw neef van AS. U verklaarde dat twee gewapende mannen u achtervolgden in een menigte onderweg naar de moskee, dat u hen ineens achter u hoorde stappen en zeggen "dat is hem", dat er twee schoten vielen - een schot dat uw schoonbroer raakte in het achterhoofd en een ander dat een boom raakte – maar dat u zelf niet geraakt werd omdat u meteen wegliep toen u hen achter u hoorde zeggen "dat is hem" en hun wapens trokken; dat u hun identiteit niet kent maar meent dat het om leden van AS gaat (NPO CGVS, p. 15). Dat geen van beiden van er van zo dichtbij zou in geslaagd zijn u te treffen en dat zij u dan ook nog eens zouden hebben gewaarschuwd door luidop te roepen "dat is hem" komt weinig aannemelijk over. Het komt daarenboven onwaarschijnlijk over dat een moordcommando van AS voor iemand die dermate weinig relevant is voor hun operationele doelstellingen, het risico zou nemen om een aanslag te plegen in het midden van een menigte op weg naar de moskee. Zij zouden immers volgens uw verklaringen hebben geweten waar u woonde en werkte en zouden u aldus perfect kunnen opwachten hebben om u op een rustig moment om te brengen, in de plaats van u op een amateuristische wijze in het midden van een menigte te laten ontsnappen en het risico te lopen om door de menigte gelynacht te worden (NPO CGVS, p. 10). Het komt tot slot ook weinig aannemelijk over dat AS de beleefdheid zou hebben gehad daarna naar de vader van uw schoonbroer te telefoneren om excuses aan te bieden en te zeggen dat u het doelwit van de aanslag (NPO CGVS, p. 8).

(...)

De door u neergelegde stukken hebben enkel betrekking op uw identiteit, die in het kader van deze beslissing momenteel niet ter discussie staat.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart afkomstig zijn van Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoeker toegevoegde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Waar verzoeker het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en de Nederlandse overheid citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij een grotere kans heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt omdat hij tot een minderheidsclan behoort, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker verklaarde te behoren tot de Abgal van de Hawiye (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 18), hetgeen een meerderheidsclan betreft in Somalië. Hoe dan ook merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 21 april 2020 blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat clanaffiliaties hier geen invloed op hebben.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP